

sit Hjerter forstod hun ham dog, og gav ham i Grunden Ret.

Jægermesteren og Hr. Frandsen havde imidlertid udkæmpet deres lille Skærmydsel og sluttet Forlig. Med Haanden paa Vennens Skulder vendte Jægermesteren sig om mod From og sagde:

»Naar De nu vilde gøre det rigtig godt for os, kære Mester, saa skulde De glæde os med en lille Sang til Gitaren. Helst en af Deres smaa franske Viser. F. Eks. den om Toldassistentens Fristelser. Den er maaske en Smule vovet, Jytte . . . men Herregud, vi er jo ikke Konfirmander.«

Jytte, som mærkede, at Karsten From skottede til hende for at læse i hendes Ansigt, gjorde sig Umage for, at han ikke skulde finde allermindste Opfordring i det. Hun var igen kommen til at tænke paa sin Mor og vilde nu hjem. Allermindst havde hun i Øjeblikket Lyst til at høre ham synge sine tvetydige Viser. Hun havde altid fundet, at han ogsaa som Sanger nedværdigede en smuk og sjelden Evne for at imødekomme den selskabelige Verdens platte Smag.

»Vi skal gaa, John! Husk paa, at du har lovet mig at passe Tiden.«

»Herregud, Jytte, nu sidder vi saa hyggeligt. Og det har jo ingen Hast. Din Mor venter dig saamænd ikke saa snart. Lad os nu faa en morsom Vise!«